mist! Selsammal silmapilgul tulli ka issa jookstes ulitsast alla, ja jäi sikko ja lapse kissendamisse häelt kuuldes seisma, ja watas ülles, ja jõudis, omma tuggewa töö-pölle õigel silmapilgul üllestõstes omma poega ennese rüppe wasto wõtta ja nenda surma hopi temmast ärrakeelda. Sest sik kukkus ulitsa peale mahha surnuks ja russuks! — Agga issa kandis omma last ommas sülles tuppa ja seal wast kulis emma, kui liggi temmale suur kurbdus olli olnud, ja kui heldeste Jummal sedda temmast olli ärrakeelnud. Ja issa teadis nüüd, kust se häddalinne mõtte temmale olli tulnud ja räkis ja kitis teisel päwal, ja iggal ajal weel sedda armo, mis temmale sündinud! Nenda sago Jummal meid kõiki aitama, ja keige meie hädda ja willetsussele nisuggust otsa tehha, et meie pärrast weel tedda peame kiitma, ütteldes:

„Ta on keik wägga hästi teind,
Ja keik jo enne ärra näind,
Au meie Jummalale!"

Lisandik.

Nõia kümme tõmeest.

Wannaperre on hea tük küllast ärra, ja sedda armsam on naber, kes külmast ja tulest ei holi, ja õhtuti senna tulleb widdewikku piddama. Paksus ahjus raksuwad männakäbbid ja kaddakad, lapsed kükkitawad ahjo su ees, ja otawad waikseste, mis jutto ommeti tänna wanna Jaak hakkab ajama, et ta ni kaua, pea papya ja mamma, ja pea omma sapa otsa peale watab. Jaak olli wanna wäljateninud mõisa kût, kes õnsa pärrisherraga saksamaal käinud, ja otsato paljo kõik suggu juttusi teadis, et iggaüks tedda sellepärrnst armastas, kõigeennamist agga lapsed, sest